

רייצ'ל אטיאס

הגשם לא הפסיק לאהוב

אהבתי אישה,

כשכתבתי את השיר והוצאתי אותו לראשונה, לא היה לי אומץ לכתוב שהוא על אישה ומוקדש לאהבה הזו.

אבל כעת אני חייבת את זה לעצמי. להודות באהבה הגדולה והחד-פעמית הזו אותה חוויתי.

מה שהתחיל כאהבת נעורים שטותניקית ו"חסרת אחריות" של שתי בנות שלומדות להכיר זו את זו, להימשך בתשוקה זו לזו ולגעת זו בזו, הפך לסיפור אהבה סוער ומטורף שטלטל את עולמי.

היינו יחד כנערות עד שהפרידו בינינו, אבל כנראה שהקשר היה חזק מאיתנו. הקשר התחדש כעבור מספר שנים והיו בו דרמות גדולות מהחיים, פירוק בית ומשפחה למען המימוש הטוטאלי של האהבה הגדולה הזו - ואז חיים משותפים מלאי ייצר, יצירה ותוכניות לעתיד משותף.

אלא שהרומן היפה הזה נקטע בפתאומיות והותיר אותי שבורת לב והרוסה. לקח לי זמן להתאושש ולרפא את הלב השבור.

והיום בפזה חדשה של אשה נשואה לאייל ואם לרואי, התחלתי להבין עד כמה האהבה הזו הייתה הטורבו, המנוע היצירתי שגרם לי לכתוב ולהתרסק אל תוך המילים והמנגינה.

היום אני כבר מצהירה בפה מלא שהשיר הזה ורבים אחרים מהאלבום שבדרך, באו ממקום של המשיכה והאהבה האולטימטיבים לאותה אישה.

האהבה מהסוג הזה אולי כבר לא תהיה בחיי ואולי דווקא כן. אין לדעת מה החיים מזמנים לנו מחר....